

ЗВЕРНЕННЯ

ІНІЦІАТИВНОЇ ГРУПИ ПО СТВОРЕННЮ ТОВАРИСТВА ОБОРОНИ ІДЕЙ І ТРАДИЦІЙ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ У М. ФІЯДЕЛЬФІ ДО НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ-УКРАЇНЦІВ НА ЕМІГРАЦІЇ

Ми, члени Товариства Прихильників Української Народної Республіки, цим заявляємо, що ми припинили нашу матеріальну допомогу і моральну підтримку теперішньому Державному Центрові та УНРаді, бо прийшли до переконання, що вони не мають нічого спільного з нашими думками та бажаннями. Внаслідок свого опортунізму та безпринциповості, вони перетворилися в чужу нам організацію, в машину яка нічого не продукує.

Поминаючи те, що зараз існує явно декон'юнктурна ситуація для ділового представництва антикомуністичної еміграції, ДЦ та УНРада не мають, не намагалися мати і не цікавляться якимись зв'язками з нашим народом на Україні, з метою підтримати його морально. Сьогодні ми взагалі не маємо чіткого уявлення про ставлення ДЦ та УНРади до комунізму, до влади комуністичної партії на Україні.

ДЦ та УНРада не в стані також навести хоч який-такий лад у громадсько-політичних відносинах на еміграції. Не зважаючи на те, що ці відносини за останні роки стали просто нестерпними, ДЦ та УНРада нічого не зробили, щоб їх поліпшити і навіть публічно не констатували різних фактів перед нашою еміграцією та не відмежувалися від усіх тих, шкідливих для добра української еміграції справ, які афішуються як дії усієї еміграції.

Наводимо такі основні приклади:

1. Державний Центр та УНРада і далі стоять на засаді так зв. консолідації, не зважаючи на те, що 20-річний досвід їх діяльності в цьому напрямкові показав, що співпраця організацій демократичного напрямку з організаціями різних відламів ОУН є непродуктивною. На останній сесії УНРади, до неї прийнято ще один відлам ОУН, не зважаючи на те, що той відлам відкрито нахваляється розвалити її. ДЦ та УНРада самі себе перетворили в якусь партію, допустивши до того, що Президент УНР на так зв. світовому конгресі був трактований

нарівні з ОУН та гетьманцями. Такого приниження, на яке дозволив собі піти ДЦ на цій католицькій імпрезі, ми ні в якому разі не можемо приймати на свій рахунок, — хай за нього відповідають особи з Державного Центру.

2. Український нарід, починаючи з 1917 року, зазнав багатомільйонних жертв у боротьбі з комуністичною владою. А тепер певна частина еміграції, яка представлена в ДЦ та УНРаді, щільно пов'язана з тими чинниками і веде ідеологічну роботу, яка має своєю метою наблизити нашу еміграцію до комунізму, примирити її з ним, усунути ті барикади, які до цього часу були між нами, переконуючи нас у тому, що національний комунізм буде добром для нашого народу, тобто, що українська куля в потилицю буде ліпша за московську; що українські (формально) комуністи, такі як Скрипник, Хвильовий та інші, теж працювали на користь України і що їм також належить наше признание. Ми розуміємо, що ДЦ та УНРада не можуть цієї пропаганди заборонити, але ж відмежуватися від неї вони давно вже мусіли б. Але УНРада таких тенденцій не розглядала і свого погляду на ці справи не виявила.

3. Як показав понад 20-річний досвід, еміграція з західної частини України, яка становить більшість на еміграції, не має щирих намірів до того, щоб українська еміграція виступала соборним фронтом, вона йде політичною лінією, практикованою ще в 1919-1920 роках диктатором ЗУНР Петрушевичем та його емісарами на Міровій конференції в Парижі Панейком і Томашівським, яку можна кваліфікувати як соборну по формі, але сепаративну змістом. Що воно так і не інакше, видно по тому, що за час понад 20 років ця еміграція не зробила жодних спроб для того, щоб якось об'єднатися з іншою частиною еміграції. Майже вся вона належить до складу ОУН у різних її фракціях. ДЦ та УНРада не хочуть цього зро-

зуміти і з цим погодитися і ось уже 20 років шукають з нею якогось порозуміння, приносячи в жертву такі факти свого приниження, які ми бачили, наприклад, на СКВУ. А вже давно був час ДЦ та УНРаді нагадати цій частині еміграції, що опінія різних держав світу, — якщо вона колись буде грати якусь роль в питанні усамостійнення України, — буде рахуватися з бажаннями населення матірньої України, її центральних земель, бо в їх розумінні України там, де КИЇВ і землі навколо нього, решта ж українських земель — це окраїни.

4. ДЦ та УНРада до цього часу ніяк не виявили свого відношення до дій тієї частини української еміграції, яка тут, на чужині, почала себе називати католицькою, і яка за останні роки перетворилась на явну агентуру Ватикану, що сліпо виконує його директиви. Не рахуючись з інтересами нашої Батьківщини-України, ані з минулим, ні з сучасним її народу, ця частина, ось уже більше 3-ох років, веде психологічну атаку на українців НЕкатоликів, умовляючи їх (поки що словесно і писанням) покинути своє, прийняте майже 1.000 років тому, врівизнання та приєднатися до католицтва для будови фундаменту майбутнього походу на Україну для її окатоличення. Ця психологічна атака провадиться систематично, відверто, безсоромно й нахабно з додатками неправди, як духовними, так і світськими особами.

5. Стримувані увесь час від будь-яких сепаратних дій, в ім'я єдності і соборності, українці НЕкатолики залишилися без організацій, бо ті, що були створені чи розбудовані спільно, католики явним порядком перетворили на католицькі, які при кожній нагоді виступають з підтримкою міроприємств Ватикану. Дуже часто такі заяви робляться від імені всієї української еміграції. Між іншим, уже давно був час оголосити і притримуватись відділення церковних та чисто релігійних справ від промадсько-політичних, бо сьогодні і в майбутньому ці дві галузі людського життя мусять бути цілком відокремлені, бо вже тепер український нарід має декілька релігій, а в майбутньому може мати ще більше.

6. Ми, що вважаємо себе українською політичною еміграцією, не

можемо також приймати на свій рахунок того вияву національної безідейності і беззмістової розтратності, на яку собі дозволяє галицька еміграція, влаштовуючи різні прийняття та бенкети — з приводу і без приводу — та бере на себе матеріальні витрати зв'язані з організацією католицького університету та будовою церкви Св. Софії (як протиставлення київській Св. Софії) у Ватикані.

Нас увесь час умовляли не звертати увагу на все вищезгадане в ім'я єдності, якої не існує, в ім'я соборності, якої не було, а тепер вона ще далі відсунута. Далі терпіти і мовчати про все це немає ні рації, ні потреби. Ми можемо лише шкодувати, що наші провідники в минулому умовили нас мотивами „братерства” не відокремлюватися і шукати можливостей до співпраці. 25 років ми чекали на ту співпрацю і переконалися, що ми можемо бути для них не братами, а тільки коляборантами. Але цими останніми ми бути не хочемо і не будемо!

Закінчуючи, закликаємо наших земляків-українців йти за нашим прикладом. Ми, які у своїй більшості пережили страхіття морального і фізичного терору комуністичного режиму на наших землях, не хочемо добровільно надягати на себе хомут приниження нового „старшобратства”. Ми хочемо залишитися під прапорами ідей і традицій нашої УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ, ми хочемо йти за заповідями СИМОНА ПЕТЛЮРИ.

Кінчаючи наше звернення, закликаємо всіх українців розсіяних по всьому світі організуватися в Товариство Оборони Ідей і Традицій Української Народної Республіки.

Основним нашим завданням має бути: привести Державний Центр УНР до такого стану, в якому він був до другої світової війни. Помилки, які зроблено тут на еміграції, тут мусять бути й поправлені. Вважаємо, що ще є чимало живих будівничих Української Народної Республіки, щоб, при нашій організованій допомозі, цю справу направити.

Усіх зацікавлених просимо звертатися листовно на таку адресу:

P. P., 536 E. Kerper Street
Philadelphia, Pa. 19111. U.S.A.

ІНІЦІАТИВНА ГРУПА